

[Wilhjelm]

forslag nr. 1 og nr. 5, der også påpeger huller. Det viser altså også, at arbejdet ikke var gjort færdigt, da man skrev betænkning for få dage siden. Vi mener, at der stadig ikke er nogen sikkerhed mod oversete huller – på grund af det hastværk, der har været. Det vil jeg også vende tilbage til.

I øvrigt skal jeg henvise til de bemærkninger, jeg gjorde i mandags, med kritik af det, der dengang så ud til at blive resultatet. Vores egne ændringsforslag og deres begrundelse, samt hvordan vi generelt vil stemme, har jeg redegjort for i mandags.

Jeg sagde under første del af anden behandling, at situationen var kaotisk. Der var nogle, der havde ondt af, at det blev sagt så tydeligt, men jeg synes nok, at det til fulde er blevet bekræftet af den overraskende udvikling, der har været siden.

For få år siden var daværende statsminister Anker Jørgensen i den situation gang på gang – til stor irritation for ham, og det kan jeg godt forstå – at han sad og forhandlede med folk i månedsvis, det var specielt hr. Brusvang og hr. Arne Melchior, og nåede frem til et eller andet, og så et knips med fingrene, så kom en vis hr. Erhard Jakobsen ind i billedet, og så var det hele bare væltet. Nu er det præcis det samme, vi har set med hr. Torben Lund og hr. Ole Espersen i hr. Arne Melchiors og hr. Brusvangs roller og med hr. Anker Jørgensen i hr. Erhard Jakobsens rolle.

Jeg skal ikke bebrejde justitsministeren, hvad han gjorde i mandags. Jeg mener sådan set, at det er advokatens opgave at bruge ethvert kneb for at forsvare selv den dårligste sag. Det klæder måske ikke altid en politiker og specielt ikke en minister, men o.k., en gammel erhvervs sygdom lægger man ikke sådan af sig, og for en advokat er det dog en god ting. Det var det, justitsministeren gjorde i mandags, da vi så en tredjerangs dilettantforestilling her på scenen, som man kunne have givet titlen »Statsmænd mødes«.

Ministerens argumentation og metode var så forudsigelig, at jeg tror, end ikke en skødeskriver af en provinskollega ville være faldet for den. Der var ikke ét argument, som ikke for længst har været endevendt og tilbagevist af socialdemokratiets forhandlere. Der var ikke én eneste ting, ikke ét argument, som ikke har været oppe i og er blevet tilbagevist af den socialdemokratiske folketings-

gruppe. Der var ikke ét tilbud til socialdemokraterne, som de ikke i forvejen havde flertal for, uden at de skulle give nogen modydelse.

Men med lidt smiger af typen »Lad os nu snakke sammen som statsmænd, hr. Jørgensen, ikke?« og en omgang indforstået selvhøjtidelighed, snak om statsforretningernes førelse og den slags hoppede hr. Anker Jørgensen, som bliver udlagt som oppositionens leder, Gud bedre det, lige i gyngen, tilsyneladende uden at kende ret meget til sagen. Det resultat, vi har set, er, at socialdemokratiet har solgt sig til justitsministeren for en pris, som er ca. en fjerdedel af, hvad justitsministeren for en uges tid siden tilbød for at købe de radikale. Det er faktisk det, der er kommet ud af det.

Vi har før kunnet observere det, jeg har kaldt hr. Anker Jørgensens kejsersyndrom, og jeg synes, det er det, der har spillet den socialdemokratiske gruppe et kedeligt puds nu igen. Dens egne forhandlere underkendt sådan lige med et fingerknips, dens folketingsgruppe fuldstændigt taget på sengen og tvunget til at gøre det modsatte af, hvad den på møde efter møde har besluttet at ville gøre! Det ville være slet og ret grinagtigt, hvis ikke det var, fordi den forbedring af indvandrernes retsstilling, som hele dette arbejde gennem 6 år har haft til formål, er blevet væsentlig dårligere, end hvad et betydeligt flertal her i folketinget egentlig ønsker.

Man kan nok spørge sig, om det virkelige er niveauet for lovgivningsarbejde her i landet – det, der er sket i denne sag. På de to helt afgørende punkter – nemlig: hvor stor en retsbeskyttelse og sikkerhed skal indvandrerne nyde efter at have været her i 7 år, hvor deres retsbeskyttelse kommer op på det maksimale, og hvem er det, der skal administrere indvandrerspørgsmålene? – har man simpelt hen fået væsentlig ringere resultater, end der var et bekvemt flertal for og et endnu mere udbredt ønske om her i folketinget.

Man siger fra socialdemokratiets side, at man ville være betænkelig ved at benytte et så snævert flertal ved selve afgørelsen i en sag som denne. Jeg synes, det er et dårligt argument. Hvorfor er man så bange for de snævre flertal? Hvornår har denne 4 pct.-regering nogen sinde taget samme hensyn: at den ikke ville påtvinge landet noget med meget snævre flertal? Men helt bortset fra det er det et forkert argument, for det snævre flertal